

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716010516
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716010516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.06.2020 v trestnej veci obžalovaných Z. P. a K. H. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 01.07.2019, sp. zn. 5T/59/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému K. H. vo výroku o vine a treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný K. H., nar. XX.XX.XXXX v N. J. I., bytom N. J. I., X. č. XXXX/X

je v i n n ý , ž e

- v dobe od 19.09.2013 do 24.09.2013 pod zámienkou pomoci vyriešenia zlej finančnej situácie prisľúbil neb. V. I. z X. vybavenie úveru vo výške najmenej 10.000,- eur, ktorým by neb. V. I. vyplatil svoje predchádzajúce úvery a od ktorého zároveň žiadal províziu vo výške 6.000,- eur pre osobu, ktorá mala úver schváliť, pričom neb. V. I. mu postupne vyplatil finančnú hotovosť vo výške 1.000,- eur zo svojho osobného účtu vedeného v W. G. N., a.s., finančnú hotovosť vo výške 2.000,- eur z pôžičky poskytnutej mu spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., Quatro Finančný Dom, ZOC Max Poprad, ako aj vylákaním tovaru za účelom jeho predaja, ktorý neb. V. I. získal prostredníctvom zmluvy o spotrebiteľskom úvere od spol. CETELEM SLOVENSKO, a.s. zo dňa 19.09.2013 v celkovej výške 1.536,96,- eur, pričom k vybaveniu úveru, ani k vráteniu peňazí alebo tovaru nedošlo, čím takto neb. V. I. uviedol do omylu a spôsobil mu celkovú škodu vo výške najmenej 4.536,96,- eur,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l :

prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 37 písm. h/ Tr. zákona, 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z r u š u j e výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 3T/242/2013, zo dňa 29.11.2013, právoplatný dňom 18.12.2013, podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona vo výmere 15 /pätnásť/ mesiacov, v spojení s uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 3T/242/2013, zo dňa 11.11.2016, právoplatné dňom 14.12.2016 a výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 6T/43/2018, zo dňa 16.10.2018, právoplatný dňom 09.11.2018, podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona vo výmere 2 /dvoch/ rokov, podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere 3 /troch/ rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Z. P.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 01.07.2019, sp. zn. 5T/59/2016 boli obžalovaní Z. P. a K. H. uznaní vinnými z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

obž. Z. P.
v bode I.

- pod zámienkou vyplatenia provízie za vybavenie úveru v Slovenskej sporiteľni a.s., pobočka Poprad vo výške 5.600,- eur, o ktorý dňa 10.09.2013 na základe zmluvy o splátkovom úvere /úverová zmluva/ osobne požiadal neb. V. I. z Levoče a po jeho vyplatení bez toho, aby sa nejakým spôsobom podieľal na schválení úveru, vyžiadal od neb. V. I. províziu v celkovej výške 3.000,- eur, ktorú mu osobne neb. V. I. vyplatil v herni nachádzajúcej sa vedľa pobočky Slovenskej sporiteľni, a.s. v Poprade, čím takto neb. V. I. uviedol do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 3.000,- eur,

obž. Pavol Kalis
v bode II.

- v dobe od 19.09.2013 do 24.09.2013 pod zámienkou pomoci vyriešenia zlej finančnej situácie prisľúbil neb. V. I. z Levoče vybavenie úveru vo výške najmenej 10.000,- eur, ktorým by neb. V. I. vyplatil svoje predchádzajúce úvery a od ktorého zároveň žiadal províziu vo výške 6.000,- eur pre osobu, ktorá mala úver schváliť, pričom neb. V. I. mu postupne vyplatil finančnú hotovosť vo výške 4.980,- eur, ktorú získal na základe spotrebiteľského úveru vyplateného mu spol. Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok, pobočka Poprad zo dňa 21.09.2013 vo výške 2.000,- eur, ďalej na základe úverovej zmluvy od spol. Home Credit, a.s. Piešťany zo dňa 24.09.2013 vo výške 3.400,- eur a vybratím finančnej hotovosti spolu vo výške 1.000,- eur zo svojho osobného účtu, vedeného v Prima banke Slovensko, a.s., ako aj vylákaním tovaru za účelom jeho predaja, ktorý neb. V. I. získal prostredníctvom spotrebiteľského úveru od spol. Cetelem Slovensko, a.s. dňa 19.09.2013 v celkovej výške 1.536,96,- eur a tovaru, ktorý neb. V. I. získal od spol. Orange Slovensko, a.s. na základe zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 23.09.2013 a jej dodatku v celkovej výške 605,-eur, pričom k vybaveniu úveru, ani k vráteniu peňazí alebo tovaru nedošlo, čím takto neb. V. I. uviedol do omylu a spôsobil mu celkovú škodu vo výške najmenej 8.121,96,- eur.

Obžalovanému Z. P. bol uložený podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/Tr. zákona mu bol výkon trestu podmienene odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 1 rok.

Obžalovanému K. H. bol podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zrušil výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/242/2013, zo dňa 29.11.2013, právoplatným dňom 18.12.2013, podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona vo výmere 15 mesiacov, v spojení s uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/242/2013, zo dňa 11.11.2016, právoplatným dňom 14.12.2016 a výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/43/2018, zo dňa 16.10.2018, právoplatným dňom 09.11.2018, podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona vo výmere 2 rokov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodeného K. I. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku, riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podali odvolania obžalovaní Z. P. a K. H., a to proti všetkým výrokom vyhláseného rozsudku.

Obžalovaný Z. P. svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 05.11.2019. Namietal, že sa nestotožňuje s rozsudkom v časti, ktorá ho uznáva vinným pre spáchanie trestného činu podvodu, ako ani s uloženým trestom a jeho výškou a naďalej trvá na svojej nevine. Považuje za nevyhnutné uviesť, že samotná výpomoc pri vybavovaní úverov neznamená, že sa mal dopustiť protiprávneho konania. Trvá na svojej nevine a má za to, že v konaní pred súdom nedošlo k relevantnému preukázaniu spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Nebolo hodnoverne preukázané, že by reálne prijal údajnú províziu vo výške 3.000,- eur od nebohého I., ako uviedol súd v odôvodnení rozhodnutia. Súd vychádzal z výpovedí svedkov G., O. E., K. E. a poškodeného K. I.. Je nevyhnutné uviesť, že ani jeden z uvedených svedkov na vlastné oči nevidel, že by prijal od nebohého I. nejakú províziu. Všetci svedkovia túto informáciu nadobudli sprostredkované, či už priamo od nebohého V. I. alebo navzájom jeden od druhého. V priebehu konania sa uvedené osoby nejasne vyjadrovali o konkrétnej výške, keď svedok G. uviedol, že malo ísť o 3.000,- eur, O. E. 20 - 30 % z úveru a neskôr 3.000,- eur a K. I. sumu 15.000,- až 16.000,- eur. Má za to, že nezrovnalosti vo vyjadreniach ohľadom údajnej provízie neboli v priebehu konania jednoznačne odstránené, a preto závery súdu o preukázaní výšky údajne poskytnutej provízie považuje za absolútne nepodložené. Svedok O. E. sa vo svojej výpovedi v prípravnom konaní vyjadril, že bol pri tom, ako mu nebohý V. I. odovzdal peniaze, avšak neskôr pri konfrontácii už uviedol, že odovzdanie údajnej provízie nevidel. Súd tak pri posudzovaní skutočnosti, či došlo k odovzdaniu provízie a v akej výške, nemohol vychádzať zo žiadnych priamych dôkazov, nakoľko tieto v konaní absentujú. Súd mohol oprieť výrok o vine i o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú a ničím nenarušenú uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré v celku, zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodit' jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iných záverov. Odmietla záver súdu o tom, že logickosť výpovedí a tvrdení všetkých svedkov vytvorila mozaikovitý jeden celok, o ktorom nemal žiadne pochybnosti. Naopak, vo výpovediach je viacero významných nezrovnalostí a rozporov, ktoré nasvedčujú nedostatočnému zisteniu skutkového stavu. Zároveň je nevyhnutné konštatovať, že svedkovia v priebehu celého konania menili svoje výpovede. Tieto skutočnosti súd nemôže ospravedlniť konštatovaním, že i keď v konaní pred súdom nastali vo výpovediach svedkov určité rozpory, tieto neboli podstatného a rozhodujúceho významu a dajú sa objektívne pripísať len odstupu času a tomu, že svedkovia si už nemuseli detailne pamätať na všetky okolnosti, ku ktorým vypovedali pôvodne v prípravnom konaní a s kratším časovým odstupom. Nesúhlasil so záverom súdu, v zmysle ktorého výpovede svedkov boli súdom vyhodnotené ako hodnoverné, objektívne a pravdivé. Takmer všetci svedkovia boli vo vzťahu k nebohému V. I. v bližšom kamarátskom, resp. rodinnom vzťahu ako on, preto nie je možné vylúčiť ich neobjektívnosť a tendenčnosť. K súdom osvojenej hodnovernosti svedkov je nevyhnutné uviesť, že on aktívnym spôsobom neponúkal pomoc pri vybavení úveru, ale do celej veci bol vtiahnutý práve nebohým I. a svedkami v tomto konaní, keďže to boli práve oni, ktorí ho kontaktovali

a vyvíjali iniciatívu. Súd pri rozhodovaní nechal do úvahy a nezohľadnil ani tú skutočnosť, že nebohý I. žiadal od neho, aby pred svedkami uvádzal, že prijal údajnú províziu za účelom zakrývania skutočnej výšky svojich dlhov. Je toho názoru, že vina musí byť preukázaná na základe vykonaných dôkazov. Vinu nemožno vyvodzovať z toho, že obžalovaný popieral určité skutočnosti, nakoľko v tomto prípade by išlo o porušenie práva na obhajobu. Odmietá záver súdu o tom, že mal byť motív konať žalovaným spôsobom, využívať pritom vtedajší status osoby poškodeného nebohého V. I., jeho zlé finančné majetkové pomery a jeho až zúfalú snahu riešiť dlhy a zadlženosť čoraz vyššími úvermi a na úkor neho seba obohatiť takým spôsobom, že od nebohého I. prijal peniaze ako údajnú províziu za vybavenie úveru alebo úverov, pričom sa na ich vybavení žiadnym spôsobom nepodieľal a nemohol podieľať, čím ho svojimi zavádzajúcimi tvrdeniami uviedol do omylu a spôsobil mu škodu vo výške uvedenej vo výrokovvej časti rozsudku. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že sa nepodarilo relevantne mu preukázať vinu, nepodarilo sa preukázať ani skutočnú výšku údajnej provízie, ani jej reálne prevzatie obžalovaným. Listinné dôkazy preukazujú len skutočnosť, že nebohý I. si vzal viacero úverov a v tom čase už bol v zlej finančnej situácii a dlhoch. Listinné dôkazy žiadnym spôsobom nepreukazujú, že mal nejakým spôsobom využiť, resp. zneužiť túto situáciu, rovnako nepreukazujú prisľub pomoci pri vybavovaní úveru, ani to, že mal zobrať údajnú províziu. Má za to, že na základe zisteného skutkového stavu nemožno spoľahlivo konštatovať, že tento skutkový stav bol zistený bez dôvodných pochybností a jeho rozsah je postačujúci pre rozhodnutie v danej veci. Súd nemôže rozhodnutie postaviť na prezumpcii pravdivosti tvrdení poškodeného a nepravdivosti jeho tvrdení. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré jednoznačne vylúčia akékoľvek pochybnosti, že skutok sa stal. V prípade, ak zostanú po vyčerpaní všetkých dostupných dôkazov pochybnosti, ktoré nemožno odstrániť, je súd povinný rozhodnúť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo. Zároveň súd musí svoje rozhodnutie oprieť o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nie iba o pravdepodobnosť. Pri svojom rozhodovaní nesmie prekonať dôkaznú núdzu svojimi domnienkami a na základe toho rozhodnúť o vine akejkoľvek osoby. V danej trestnej veci neexistujú žiadne relevantné dôkazy, podľa ktorých by bolo možné konštatovať jeho vinu. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec sám rozhodol, alternatívne, ak by doplnenie konania bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo mohlo viesť k iným skutkovým záverom navrhuje, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný K. H. odôvodnil svoje rozhodnutie podaním doručeným súdu prvého stupňa prostredníctvom obhajcu dňa 29.11.2019. Namietal, že v konaní pred súdom vo výpovediach svedkov G. a K. E. vznikli nemalé rozpory, ktoré však podľa súdu, neboli podstatného rozhodujúceho významu a dali sa objektívne pripísať len odstup času od skutku a tomu, že svedkovia si nemuseli detailne pamätať všetky okolnosti, ku ktorým vypovedali v prípravnom konaní. Práve títo dvaja svedkovia ho mali, podľa názoru súdu, usvedčiť, že sa dopustil skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu. Pri vyhodnotení výpovedí uvedených svedkov súd vôbec nebral do úvahy ich účelové zmeny ešte v prípravnom konaní, po ich svedeckých výpovediach, kde pri následných konfrontáciách popierali skutočnosti, ktoré uviedli v týchto výpovediach, pričom tieto rozpory neboli vykonaným dokazovaním pred súdom náležite a bez akýchkoľvek pochybností odstránené. Súd sa nevysporiadal s týmito rozdielmi náležitým spôsobom, resp. nevysvetlil, prečo zoberal do úvahy iba tú časť výpovedí, ktorou ho usvedčovali. Výpovede týchto svedkov v žiadnom prípade sa neopierajú o žiadny listinný dôkaz nachádzajúci sa v súdnom spise. Ani z jednej z týchto výpovedí nie je možné s určitosťou konštatovať nielen to, či vôbec došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov a provízie a už vonkoncom nie v akej výške. V konaní pred súdom sa obaja svedkovia jednoznačne vyjadrili, že nikdy nevideli, aby nebohý I. mu odovzdal akúkoľvek sumu peňazí za ich prítomnosti. Nie je potom zrejmé, z akých dôkazov mal prvostupňový súd za preukázané konkrétne istiny, ktoré mal vylákať od nebohého I.. Minimálne v skutku sprostredkovateľskej provízie od spoločnosti Home Credit ani nemohlo dôjsť k spáchaniu tohto skutku, pretože táto spoločnosť nevyplácala v čase, keď došlo k spáchaniu skutku, spotrebiteľské úvery hotovostným spôsobom, pričom, ak bola nebohému I. vyplatená suma z titulu spotrebiteľského úveru spoločnosťou Home Credit, táto mu fyzicky nemohla byť vyplatená v deň, kedy došlo k schváleniu tohto úveru, a teda skutočnosť, ktorú uvádzajú svedkovia G. a E., že nebohý I. mal vyplatiť províziu za sprostredkovanie tohto úveru v deň, keď bol schválený na vyplatenie, nie je pravdivá, navyše ani preukázaná. Súdu prvého stupňa sa nepodarilo vecne vysporiadať, z akých dôvodov by mala vyplývať výška jednotlivých istín, ktoré mal od nebohého V. I., navyše, keď ani listinné dôkazy, ktoré sú zabezpečené v súdnom spise, nesvedčia o tejto skutočnosti, dokonca vo viacerých prípadoch sú v logickom a vecnom rozpore s tvrdením svedka G. a K. E.. S poukazom na uvedené má za to, že ani po rozsiahlom dokazovaní nebolo dostatočne bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, ktorý je uvedený v obžalobe.

V tejto súvislosti poukazuje na zásadu in dubio pro reo, ktorú je potrebné aplikovať, nakoľko aj po vykonanom dokazovaní existujú stále vážne pochybnosti a rozpory trvajúce aj po vykonaní dôkazov na súde o tom, či vôbec došlo k spáchaniu skutku, ktorý je uvedený v obžalobe a či sa ho dopustil práve on. Obžalovanému musí byť vina preukázaná, čo znamená, že nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť a to ani tú svedčiacu v jeho prospech. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok rozsudku. S poukazom na uvedené navrhuje, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokoch rozsudku, proti ktorému odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že iba odvolanie obžalovaného K. H. je dôvodné.

Súd prvého stupňa odvolaniami napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že na jednej strane síce obžalovaní spáchanie žalovaných skutkov popierajú, na druhej strane obaja obžalovaní súčasne tvrdili, že nebohému V. I. pomáhali s vybavovaním úveru, pôžičiek alebo ich prefinancovania. Obžalovaný Z. P. potvrdil, že spoločne s nebohým V. I. a ďalšími osobami bol prítomný pri vybavení úveru v Slovenskej sporiteľni vo výške okolo 5.600,- alebo 5.700,- eur, i to, že mal vedomosti, že týmto úverom chcel poriešiť poškodený svoje predchádzajúce úvery v Prima banke a UniCredit banke, resp. svoje dlhy. Obžalovaný pri konfrontácii so svedkom O. E. zároveň potvrdili i to, že s nebohým I. debatovali o dvadsiatich a tridsiatich percentách, namietajúc len to, že nešlo o výšku provízie za úver, ktorý bol poskytnutý nebohému V. I., ale o výšku mesačného úroku z úveru, ktorý poskytovala spoločnosť Pohotovosť. Obžalovaný pri konfrontácii so svedkom G. potvrdil aj to, že s poškodeným nebohým I. konzultoval refinancovanie jeho predchádzajúcich úverov vo firme Allfinanz a.s. Obžalovaný K. H. v konaní pred súdom tiež potvrdil, že nebohý V. I. bol za ním a žiadal o pomoc a radu vo veci pôžičiek v spoločnostiach Quatro a Home Credit. Obžalovaný v tejto výpovedi potvrdil aj to, že od nebohého I. po vybavení pôžičiek alebo úverov preberal prázdne obálky, aby, podľa jeho tvrdenia, iné osoby sa domnievali, že mu dával peniaze. Obžalovaný H. v prípravnom konaní dokonca priznal, že za túto pomoc mu nebohý I. dal 150 - 200,- eur. Obžalovaný H. pri konfrontácii s K. E. priznal, že prijal od neho peniaze vo výške 800,- alebo 880,- eur za predaj tovaru, ktorý nebohý I. získal z úveru poskytnutého spoločnosťou Cetelem. Obžalovaný H. pri konfrontácii so svedkom G. zároveň už priznáva aj to, že nebohému V. I. prisľúbil vybavenie peňazí namietajúc len to, aby od V. I. požadoval vyplatenie provízie vo výške 10.000,- eur na vybavenie veľkého úveru, ktorým by si nebohý V. I. poriešil finančnú situáciu a v tom období vzniknuté dlhy. Zároveň priznal aj to, že V. I. mu ponúkal na predaj elektroniku, ktorú zakúpil na splátky i to, že s nebohým V. I. bol v spoločnosti Quatro a Home Credit za účelom získania úveru namietajúc opäť len to, že od nebohého I. prijal nejaké finančné čiastky z poskytnutých úverov a že od nebohého I. prijímal len prázdne obálky. Okolnosti žalovaného skutku a konanie obžalovaného P. potvrdzovali svedkovia G., O. E. a K. E. a nepriamo aj svedkovia K. I., Z. H., Z. X. a S. O., ktorý vo svojich výpovediach priamo alebo nepriamo uvádzali, že obžalovaný P. nebohému I. prisľúbil vybaviť úver v Slovenskej sporiteľni a obžalovaný požadoval od I. províziu vo výške 20 - 30 % z poskytnutého úveru aj to, že nebohý V. I. vyplatil obžalovanému P. čiastku 3.000,- eur. Okolnosti žalovaného skutku a konania obžalovaného H. v bode 2/ taktiež potvrdzovali svedkovia Y. G., K. E., K. I. a O. E., ktorí vo svojich výpovediach priamo alebo nepriamo tvrdili, že obžalovaný H. pomáhal nebohému I. vybavovať jeden veľký úver v riadnom peňažnom ústave, viacero menších úverov v nebankových spoločnostiach a tiež mu pomáhal vybaviť aj ďalšie spotrebiteľské úvery na kúpu elektroniky za tým účelom, aby tento tovar bol neskôr predaný a peniaze z jeho predaja mali slúžiť ako provízia pre osobu schvaľujúcu veľký úver i to, že nebohý V. I. obžalovanému v skutočnosti vyplatil žalované čiastky. Súd z týchto výpovedí svedkov nezistil žiadnu relevantnú skutočnosť svedčiacu pre to, aby svedkovia svojimi výpoveďami chceli obžalovaným P. a H. úmyselne privodiť trestné stíhanie alebo sebe následky trestnoprávnej zodpovednosti krivým alebo nepravdivým obvinením. Medzi svedkami a obžalovanými nebol žiaden negatívny, ani nenávisťný vzťah, práve naopak. Svedok K. I. obžalovaných pred spáchaním skutku nepoznal. Svedka G. s obžalovaným H. zoznámil svedok O. E. a z tohto dôvodu konajúci súd výpovede svedkov vyhodnotil ako hodnoverné a vzájomne na seba nadväzujúce, na rozdiel od uvedenej obrany obžalovaných H. a P., ktoré vyhodnotil len ako účelové a použité v snahe vyvinúť sa z následkov trestnoprávnej zodpovednosti, využívajúc aj tú skutočnosť, že poškodený V. I., ako priamy svedok konania obžalovaných, zomrel, čo konajúcejmu súdu sťažilo dokazovanie, ale dôkaznú núdzu nespôsobilo. Je pravdou, že v konaní pred súdom boli

vo výpovediach svedkov určité rozpory, ktoré neboli, podľa názoru súdu, podstatného a rozhodujúceho významu a dali sa objektívne pripísať odstupu času od skutkov a tomu, že svedkovia si nemuseli detailne pamätať všetky okolnosti, o ktorých vypovedali pôvodne v prípravnom konaní.

Odvolačný súd v prvom rade poukazuje na vykonané dôkazy týkajúce sa skutku, a to aj po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa v predmetnej trestnej veci krajským súdom, ktoré boli vykonané v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Krajský súd, po oboznámení sa s jednotlivými odvolaniami, nimi napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa, ako aj obsahom predloženého spisu konštatuje, že súd prvého stupňa z procesne zabezpečených dôkazov vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom u obžalovaného Z. P. tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy vo vzťahu k obžalovanému Z. P. v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom krajský súd preto považuje skutkové zistenia za správne a s nimi sa stotožňuje, a keďže okresný súd sa s týmito dôkazmi podrobne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

K uvedenému zároveň dodáva, že aj podľa jeho názoru, skutok kladený za vinu obžalovanému Z. P. je dostatočne preukázaný výpoveďou svedka O. E., ktorý uviedol, že bol pri tom, ako sa obžalovaný P. stretol s nebohým I. v bare Texon v Levoči, kde sa mu predstavil ako finančný poradca, ktorý vie vybaviť výhodný finančný úver a za čo žiadal províziu 20 %, na čo následne išli do Popradu do Sporiteľne, kde I. dostal úver, kde následne išli do herne vedľa sporiteľne a I. odovzdal P. 3.000,- eur, z čoho bol prekvapený, keďže mal odovzdať len 20 %. Keď sa cestou domov pýtal I., prečo dal P. 3.000,- eur, I. mu povedal, že P. toľko pýtal.

Uvedená výpoveď svedka O. E. je v celom rozsahu v súlade s výpoveďou svedka Y. G., ktorý uviedol, že rovnako bol pri stretnutí obžalovaného P. a nebohého I. v bare Texon, kde sa P. predstavil I. ako Z. S. a bavili sa o úvere, z ktorého požadoval províziu 20 až 30 %, pričom následne išli do banky a I. dostal úver vo výške 5.600,- eur, po čom išli spolu s E. a P. do herne pri banke, kde keď následne vyšli a išli domov, tak mu I. povedal, že P. si od neho vypýtal 3.000,- eur, z čoho malo byť 2.500,- eur pre nejakú osobu, čo úver sprostredkovala a 500,- eur pre P.. On z úveru nemal žiadnu províziu a vie, že P. si povedal 3.000,- eur.

Uvedené tvrdenia svedkov O. E. a Y. G. sú v zhode so správou Slovenskej sporiteľne, a.s. s prílohami, ktoré sú obsahom spisu, z ktorých vyplýva, že V. I. ako dlžník a Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka, uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere dňa 10.09.2013, s výškou úveru 5.600,- eur.

Zároveň svedok K. E. potvrdil, že bratranec O. E. ho oslovil v septembri 2013, že jeho známy (I.), má problém s P. a chce, aby mu P. vrátil peniaze, ktoré mal za sprostredkovanie úveru, pričom od G. vie, že P. písal I., že peniaze mu vráti.

Rovnako svedok K. I., otec nebohého V. I., potvrdil, že našiel zmluvy o úveroch, preto sa na to pýtal syna, ktorý mu povedal, že peniaze dal H. a P., pričom oni ani jemu ani synovi nič nevrátili.

Odvolačný súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že ku skutku, ktorý mal spáchať obžalovaný K. H., malo dôjsť tak, ako to uviedol vo výroku o vine napadnutého rozsudku v bode 2/. Súd prvého stupňa pojal do skutkovej vety bodu 2/ napadnutého rozsudku viac-menej všetky záväzky nebohého V. I., ktoré mal vo vzťahu k rôznym finančným spoločnostiam a to na základe listín predložených svedkom K. I., otcom nebohého V. I., ktorý ich našiel v domácnosti, po úmrtí svojho syna.

Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd udáva, že z vykonaného dokazovania, aj po jeho doplnení na verejnom zasadnutí, mal za preukázané, že nebohý V. I. obžalovanému K. H., ktorý mu pod zámenkou pomoci vyriešenia zlej finančnej situácie prisľúbil vybavenie úveru, za čo žiadal províziu vo výške 6.000,- eur pre osobu, ktorá mala úver schváliť, že tomuto nebohý V. I. postupne vyplatil finančnú hotovosť vo výške 1.000,- eur zo svojho osobného účtu v UniCredit Bank Slovakia, a.s., sumu 2.000,- eur z pôžičky poskytnutej spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., Quatro finančný dom ZOC Max Poprad a vylákaním tovaru za účelom jeho predaja, ktorý získal nebohý V. I. na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere od spoločnosti Cetelem Slovensko, a.s. zo dňa 19.09.2013 v celkovej výške 1.536,96 eur.

Uvedený skutok tak, ako ho ustálil vo výroku rozsudku krajský súd, mal za preukázaný z výpovede svedka K. E., ktorý potvrdil, že vie, že obžalovaný H. sa s nebohým I. dohodol na vybavení úveru, kde pýtal od nebohého I. sumu 6.000,- eur pre pracovníčku, ktorá mala úver vybaviť, pričom viezol H., I. a G. do NAY v Spišskej Novej Vsi, kde následne sa vrátili s tovarom cez úver, a to televízorom Samsung, telefónom Samsung S4 a tabletom Samsung, ktorý mali predat' a peniaze použiť na vybavenie úveru, pričom H. ho požiadal o pomoc pri predaji týchto vecí, preto to predal Rómovi za 880,- eur, ktoré dal H. do rúk. Na ďalší deň išli s H., I. a G. do Maxu v Poprade, kde obžalovaný H. s nebohým I. vybavili úver 2.000,- eur v Quatre, pričom po ceste do Levoče dal nebohý I. obžalovanému H. 2.000,- eur, ktoré mali slúžiť na vybavenie úveru.

Rovnako svedok Y. G. potvrdil, že keď P. zobral I. peniaze, zavolať bratranca K. E., či by nevedel I. pomôcť, po čom sa stretli s I. a E. v Texone, kde E. vrazil, že vie I. pomôcť pri vybavení veľkého úveru na vyplatenie ostatných úverov a na ďalší deň sa opäť stretli s I. a E., kde s ním bola osoba K. H., ktorý I. povedal, že mu vybaví úver, ale je potrebná hotovosť 6.000,- eur pre nejakú pani z Krompách. Na druhý deň boli s I. v UniCredit, kde tento vybral 1.000,- eur zo svojho účtu ako prvú časť sumy 6.000,- eur a dal ich H., pri čom bol osobne prítomný. Následne išli do Spišskej Novej Vsi, kde I. zobral tovar na splátky, ktorý naložili E. do auta, s tým, že tovar sa mal predat' a získané peniaze použiť na vybavenie úveru. V polke septembra išli do Maxu v Poprade, kde I. z Quatra dostal úver 2.000,- eur, kde peniaze dal H., kde on bol pri tom prítomný v E. aute.

Uvedené tvrdenia sú v zhode aj s listinnými dôkazmi, a to výpisom z účtu nebohého V. I. z UniCredit Bank Slovakia, a.s., z ktorého vyplýva, že nebohý V. I. vybral z tohto účtu dňa 19.09.2013 sumu 1.000,- eur, ako aj správou spoločnosti Consumer Finance Holding s prílohami, z ktorých vyplýva, že nebohý V. I. s ich spoločnosťou uzatvoril zmluvu, ktorej predmetom bola hotovostná pôžička vo výške 2.000,- eur, pričom z potvrdenia o prevzatí hotovosti vyplýva, že dňa 21.09.2013 nebohý V. I. prevzal od spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Quatro finančný dom, ZOC Max Poprad sumu 2.000,- eur v hotovosti. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi spoločnosťou Cetelem Slovensko, a.s. a V. I. vyplýva, že uvedená spoločnosť nebohému V. I. poskytla úver vo výške 1.536,96 eur na nákup spotrebného tovaru, čo vyplýva aj zo správy spoločnosti Cetelem Slovensko, a.s. zo dňa 22.10.2020, že dňa 19.09.2013 bol pánovi I. poskytnutý v predajni NAY, Spišská Nová Ves, na základe jeho žiadosti spotrebiteľský úver na nákup spotrebného tovaru z kategórie hromadné nákupy čiernej techniky vo výške 1.536,96 eur.

Z uvedených dôkazov mal krajský súd za preukázané, že ku skutku kladenému za vinu obžalovanému K. H. došlo tak, ako to uviedol vo výroku svojho rozsudku.

Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že obžalovaní uvedenými konaniami na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím obaja obžalovaní, každý samostatným skutkom, spáchali prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona a týmto svojím konaním naplnili po objektívnej ako aj subjektívnej stránke skutkových podstatu uvedeného prečinu.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery odvolací súd zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaných. Súd prvého stupňa u obžalovaného Z. P. správne konštatoval prevahu poľahčujúcich okolností, nakoľko z odpisu z registra trestov obžalovaného vyplýva, že tento nemá záznam v registri trestov, preto u neho súd správne konštatoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. U obžalovaného K. H. sa súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že vzhľadom na potrebu ukladania súhrnného trestu je potrebné u neho konštatovať prevahu priťažujúcich okolností, a to podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Odvolací súd považoval trest uložený obžalovanému Z. P. súdom prvého stupňa vo výške jedného roka, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka a trest uložený K. H. v trvaní 30 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, za tresty správne, zákonné a dostatočné na zabezpečenie ochrany spoločnosti a výchovu obžalovaných k tomu, aby v budúcnosti viedli riadny život, za súčasného odradenia iných od páchania trestnej činnosti, pričom uvedené tresty zodpovedajú zásadám ukladania trestov, vzhľadom na okolnosti prípadu, osoby páchatel'ov, aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovanému K. H. odvolací súd uložil súhrnný trest odňatia slobody, zároveň zrušil výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 29.11.2013, sp. zn. 3T/242/2013, v spojení s uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11.11.2016, sp. zn. 3T/242/2013, ako aj výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6T/43/2018. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd udáva, že pochybil súd prvého stupňa, ak svojím rozsudkom zrušil aj výrok o treste uložený obžalovanému K. H. trestným rozkazom Okresného súdu Poprad zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6T/43/2018, nakoľko je zrejmé, že v danom prípade nejde o zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Vzhľadom na absenciu odvolania zo strany prokurátora, odvolací súd už uvedené pochybenie súdu prvého stupňa napraviť nemohol, nakoľko v prípade, ak by svojím rozsudkom nezopakoval výrok súdu prvého stupňa o zrušení výroku o treste uložený obžalovanému K. H. trestným rozkazom zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6T/43/2018, dostal by obžalovaného K. H. do horšieho postavenia, čo vzhľadom na absenciu odvolania zo strany prokurátora je neprípustné.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných, že nebolo preukázané, aby im nebohý V. I. odovzdal uvedené sumy tak, ako ich ustálili konajúce súdy v jednotlivých skutkoch, odvolací súd udáva, že uvedené je vyvrátené už rozanalyzovanými dôkazmi, a to vo vzťahu k obžalovanému P. výpoveďami svedkov O. E. a Y. G., ako aj listinnými dôkazmi a vo vzťahu k obžalovanému H. výpoveďami svedkov K. E. a Y. G., ako aj listinnými dôkazmi.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného H., že spoločnosť Home Credit v danom čase nevyplácala spotrebiteľské úvery hotovostným spôsobom, preto tento nemohol byť fyzicky vyplatený v deň, kedy došlo k schváleniu tohto úveru, a teda skutočnosť, ktorú uvádzajú svedkovia G. a E., že nebohý I. mal vyplatiť províziu za sprostredkovanie tohto úveru v deň, kedy mu bol schválený, nie je pravdivá, odvolací súd udáva, že v danom prípade išlo o spoločnosť Quatro, pričom zo správy spoločnosti Consumer Finance Holding, Zmluvy o poskytnutí najľahšej z pôžičky spoločnosti Quatro finančný dom, ako aj z potvrdenia o prevzatí hotovosti spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Quatro finančný dom ZOC Max Poprad zo dňa 21.09.2013 zhodne vyplýva, že uvedená pôžička bola nebohému V. I. vyplatená v hotovosti v sume 2.000,- eur.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, že vo výpovediach jednotlivých svedkov boli rozpory, s ktorými sa prvostupňový súd nevysporiadal, krajský súd udáva, že sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, že tieto neboli takého podstatného a rozhodujúceho významu, aby súd týmto svedkom neuveril, pričom jednotlivé rozpory sa dajú objektívne pripísať odstupu času od skutkov s tým, že súd u jednotlivých svedkov nezistil snahu poškodiť obžalovaných, vymýšľať si alebo klamať.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.